

ברז וצלחת פרחונית

כתב מוחמד ריזה שאמס
ציורים אלי מאפקהרי

Shabaviz Publishing Co.
Teheran

כשהברז ראה בפעם הראשונה את
הצלחת הפרחונית, הוא שכח מעולם
כולו. הצלחת הייתה נהדרת.

פרח אדום צויר בלחי ימני שלה
והוא שקע כשהיא צחקה. זה
נראה כאילו ורד שפותח וסוגר
את עלי הכותרת היפים שלו.

הברז הביט מרוגש על הצלחת. הספוג, בעל
הפנים המוקצפים, הביט עליו וקרא בקולו הגס
"אתה ישן? מדוע אינך ממלא את תפקידך?
איפה המים שלנו?"
הברז התאושש לרגע "האם דיברת אלי?"
שאל.

הספוג צחק "ולמי יכולתי לדבר?"
כל הכלים, קנקן המים, כוסות, כפות ומזלגות,
ואפילו הצלחת הפרחונית, פרצו בצחוק
כששמעו את הדברים.

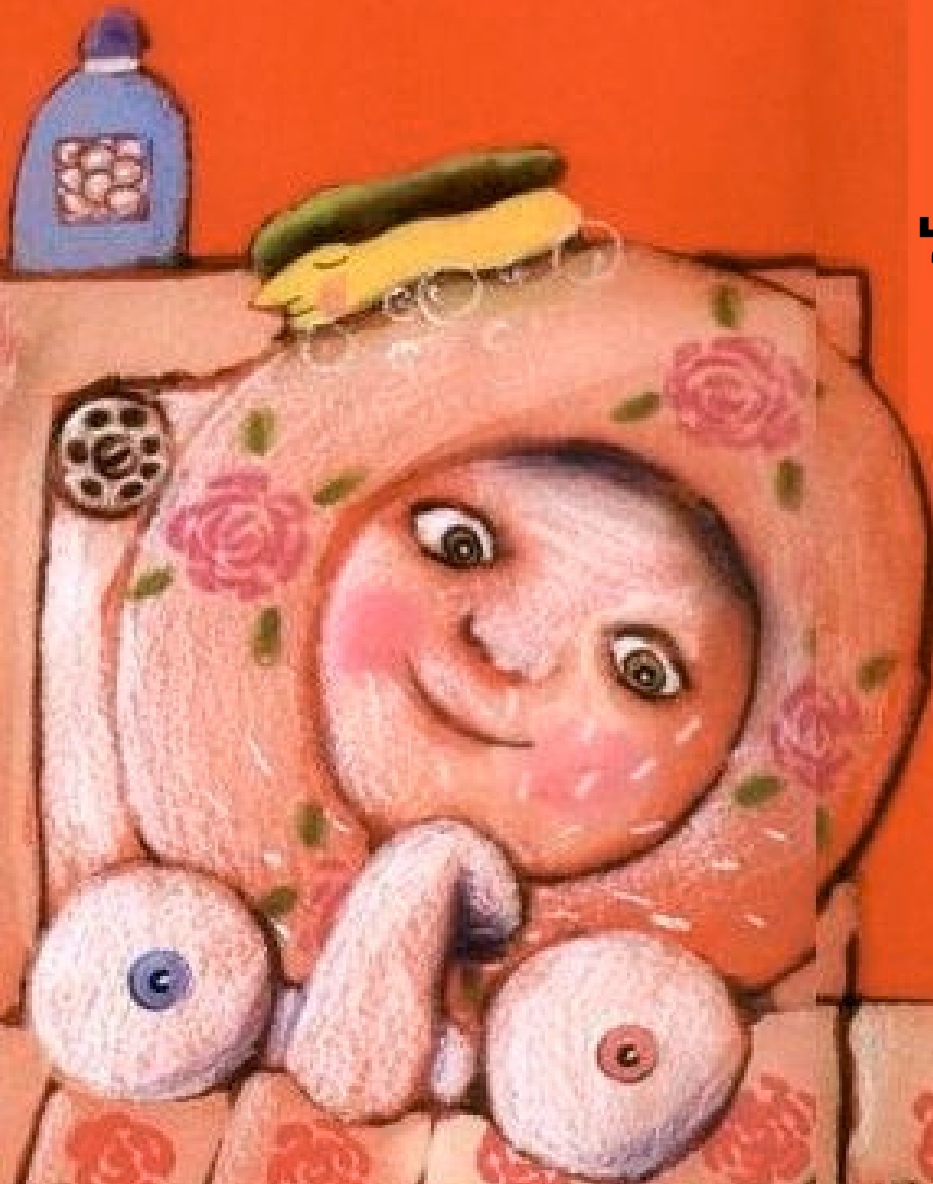
רק המצקת לא צחקה. היא תמיד התנהגה במהופך, כשכולם
צחקו היא החמירה פנים, וצחקה כשאחרים התעצבו. וחוץ מזה
היא עמדה לפעמים עם הראש למטה ודיברה במהופך.

הברז נבהל ואמר "כן.. כן.." ואז הסתובב ובלחץ
חזק הזרים מים על הכלים וגם התיז סביב
לכיוור. הוא הרטיב את הכל.
הספוג צעק "מה אתה עושה?"

הברז נבהל שוב ואמר "אא.. כן, כן. בסדר.."
וסובב את עצמו כדי להקטין את לחץ המים. "כך יותר טוב" אמר הספוג.

מים זרמו על הכלים והם נשטפו זה
אחרי זה. תחילה נשטף הקנקן, אחריו
סירים וכוסות. בסוף כפות ומזלגות.
ואז הגיע התור של הצלחות והצלחת
הפרחונית הופיעה תחת הברז. לבו של
הברז דפק חזק.
הוא אמר לעצמו "אסור לי להתבלבל"
והזרים מים על הצלחת הפרחונית
בעדינות. הצלחת הפרחונית הבינה
הכל. נדמה היה לה שהמים מלטפים
אותה, והברז כאילו שר לה נגינה
מתוקה. הצלחת הפרחונית הביטה על
הברז וצחקה.
זו הייתה רק ההתחלה.

מאז הברז חיכה לצלחת פרחונית מבוקר
ועד צהריים ומצהריים ועד ערב. הוא
השתוקק לראות את פניה היפים.
תמיד, כשהצלחת הייתה מגיעה אליו, רצה
להביע את רגשותיו. אך כשראה אותה היה
מתבלבל, נעשה נבוך, מפוחד ומגמגם. היה
שוכח את כל מה שרצה לומר.
הצלחת לא הייתה יהירה, לא. היה רושם
שהיא מחבבת את הברז. היא הייתה מוכנה
לשמוע את דבריו של הברז בכל הלב. אבל
הוא היה ביישן ונבהל תמיד בנוכחותה.

כל הכלים ידעו היטב מה קורה. הם גילו את
סודו של הברז. הם לא קינאו בו כי אהבו את
הברז, וגם את הצלחת הפרחונית. אך משום
מה סיפור האהבה הטריד את המצקת.
כשגילתה את האהבה הרימה את ראשה. היה
לה ראש גדול עם פה רחב. והיא אמרה
"בזהירות, ידידי. נהג בזהירות!" היא נהגה
תמיד להפך מכך האחרים.
הברז הטיל כמה טיפות ואמר "מדוע? לפני
מה את מזהירה אותי?!"

ואז המצקת ניסתה להכות אותו
בראשה הגדול. הברז התחמק
והמצקת אבדה שווי משקלה
ופתאום נפלה על יתר הכלים.
היא הכתה חזק בפרח האדום
שעל הצלחת הפרחונית והצלחת
נשברה ממש באמצע. זה נראה
כאילו לבה של הצלחת נשבר.

את הצלחת השבורה זרקו לאשפה
בגסות, בלי התחשבות ובלי כל
טכס. חלק מהצלחת נשאר עוד זמן
קצר בכיור. היה זה הלב של
הצלחת והוא דפק בחוזקה. אך
בסוף גם אותו הוציאו וזרקו
לאשפה.

ברז אומלל! הוא התאבל מאוד וכל הכלים התאבלו ביחד אתו. אפילו המצקת עם ראשה הגדול התאבלה. הברז בכה כל הזמן וחזר שוב ושוב "לא הייתי צריך להתחמק. חבל שהמצקת לא הכתה בי במקום בצלחת." הוא נאנח שוב וגנח "כמה חבל שלא הספקתי לומר לה. הלוואי ואמרתי לה כמה אהבתי אותה."

ידידיו ניסו לנחם אותו, אך ללא
הצלחה. עבר יום, עברו עוד ימים,
אך הברז לא נרגע.
הוא עדיין התאבל וטפטף דמעות,
"טיפ... טיפ... טיפ..."

